

er nødt til at svare paa noget af det, der er fremført. Til det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borbjerg) skal jeg sige, at jeg synes, han gjorde sig lovlig tungnem med Hensyn til Forstaaelsen af, hvad jeg havde sagt om, at Staten i Bankkomiteen staar svagere end Bankdirektørerne. Jeg begrundede jo, hvorfor jeg mener det. Jeg mener aldeles ikke, at Statsmagten i sig selv staar svagt overfor Bankerne. Det gør den ikke, den har mange Magtmidler der, og den kan ogsaa anvende dem og anvende dem med stor Virkning. Men jeg sagde, og det skal det ærede Medlem ikke kunne benægte Rigtigheden af, at hvor det drejer sig om en indviklet Administration, om en Mængde Enkeltheder vedrørende de forskellige nødlidende Banker og deres Forhold til de garanterende Banker, der kunne Statens Repræsentanter, hvor udmærket dygtige de end ere, ikke sidde inde med den Detailkundskab, den nøje Viden om alle de enkelte Tilfælde, som Bankdirektørerne, hvis daglige Forretning det er og for de flestes Vedkommende har været i mange Aar, have. Det er en Kendsgerning, som ingen skal kunne rokke ved.

Saa sagde det ærede Medlem, at jo længere man venter med Afviklingen, jo større Tab bliver der. Det er ikke rigtigt. Det er rigtigt, at der vil løbe flere Omkostninger paa, men jeg har jo ogsaa tydelig og klart bevist, hvorfor der er Sandsynlighed for, at i alt Fald i de nærmeste Aar ville Konjunkturerne blive noget bedre. Det ligger deri — jeg skal gentage det —, at Hovedaktiverne for Detailhandlerbanken og Laanekassen ere faste Ejendomme. Der er ikke blevet bygget noget væsentligt i de sidste 2—3 Aar, men samtidig er Indbyggerantallet steget. Som Følge deraf maa der komme og er der allerede begyndt at komme nogen Bedring af Konjunkturerne for faste Ejendomme. Det kan ikke være andet, det er en ren Naturlov. Men jeg har allerede sagt, at jeg aldeles ikke bebrejder den højtærede Finansminister, at han har slaaet til nu. Jeg mener ligesom han, at de Interesser, som ere knyttede til, at man faar en foreløbig Ende paa denne Sag, ere saa store, at man ikke skal vente længere. Jeg mener heller ikke, at man i Øjeblikket kan naa et bedre Kompromis.

Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borbjerg) var inde paa ret svævende Betragtninger angaaende Samfundets Organisation, Samfundets Raadenskab og Statens Overtagelse af for-

skellige Virksomheder. Jeg skal slet ikke følge ham paa disse Veje, men blot spørge, om han har fundet et Arkanum, som værger os mod Raaddenskab i Statens Administration af store Forretningsforetagender. Jeg tror ikke, der eksisterer et saadant Middel. Jeg tror, Raaddenskab vil komme frem, naar Tid og Lejligheden er, i Staten ligesom i private Forretninger.

Til det ærede Medlem fra Holbæk (Rode) vil jeg sige, at jeg ikke godt kan give ham Ret i, at Afviklingskassens Opgave bliver en saa helt anden. Naturligvis er det rigtigt, at den bliver noget mere begrænset; den Rolle, Bankkomiteen havde som en Art Velfærdskomité, har Afviklingskassen ikke. Dens Opgave er, som det ligger i Navnet, begrænset til at afvikle Forretningerne; men i dette ligger med Nødvendighed en meget stor og indviklet Administration, hvor for en stor Del de samme Interesses modsætninger tørne sammen, som ere tørnede sammen under Bankkomiteens Virksomhed: Interesses modsætninger mellem de garanterende Bankers Interesser og mellem disse og Statskassen og endelig Interesses modsætninger mellem de garanterende og de garanterede Banker. Alle disse Modsætninger ville vi ogsaa faa med at gøre i Afviklingskassen. Det er der, Statens Repræsentanter stadig have en vanskelig og prekær Stilling, og jeg har derfor lagt saa stærk Vægt paa, at man søger snarest mulig at faa den egentlige Bankvirksomhed afviklet. Naar jeg er en Ven af Tanken om Ejendomsselskabet, er det netop, fordi jeg deri ser et Middel til hurtigere Afvikling af den egentlige Bankforretning, hvad jeg lægger megen Vægt paa.

Med Hensyn til Antallet af Statens Repræsentanter er jeg ikke enig hverken med den højtærede Minister eller det ærede Medlem fra Holbæk (Rode) eller det ærede Medlem fra Odense (Halsted). Det maa jeg finde mig i, men jeg maa dog fastholde, at der er noget i det, jeg sagde. Det er rigtigt, at hvis man kan finde den absolut rette Mand, kan en gøre det. Hvis man kan finde det Vidunder, det Universalgeni, som har praktisk Bankkundskab, fremragende juridisk Indsigt, som samtidig er i saa nær Forbindelse med Minister og Administration, som han bør være, og har de fremragende Karakteregenskaber, han bør have, saa siger jeg: Lad os for Guds Skyld tage ham, og saa ere alle andre overflødige. Men disse Vidunder findes ikke. Jeg tror ikke, man finder en Mand, som har alle disse